

El president dels EUA, Barack Obama, va dir que el reconeixement de l'estat palestí era contraproduent. Hi esteu d'acord?

—En tot cas, és inútil si l'objectiu és arribar a un acord de pau. Crec que la hipotètica votació a l'Assemblea i al Consell de Seguretat no aporta res i, fins i tot, podria presentar un obstacle afegit. Si els palestins fessin servir una votació favorable com a argument per a ser més intransigents i més maximalistes en les demandes, Obama tindria raó, que seria contraproduent. Però entenc perfectament que els palestins vulguin una votació de l'Assemblea.

—Per què?

—Segons la meua teoria, el nacionalisme palestí és reactiu respecte al sionisme, i intenta imitar la trajectòria del seu enemic. L'estat d'Israel va néixer avalat per una famosa votació a l'Assemblea general de l'ONU el 1947. Si ells van proclamar l'estat després d'aconseguir el suport moral de l'ONU, és lògic que els palestins vulguin aquest aval.

—El reconeixement és important, doncs?

—Però passa que el naixement d'Israel no es va produir gràcies al reconeixement de l'ONU, sinó perquè va guanyar la guerra del 1948 contra els àrabs. Si haguessin perdut, la resolució de l'ONU no hauria servit de res. L'única cosa que pot resoldre el conflicte és una dinàmica entre les dues parts que l'han protagonitzat durant dècades. Si l'Assemblea de l'ONU digués que sí i, tot seguit, votessin l'enviament de mig milió de cascos blaus per a garantir la seguretat d'Israel, seria efectiu. En cas contrari, les resolucions són lletra morta. I l'enviament de mig milió de cascos blaus és políticament i econòmicament inviable.

—Amb una altra situació política a Palestina, l'acord seria més senzill?

—És evident que amb Hamàs el diàleg és impossible. Perquè la carta fundacional d'aquest partit inclou la destrucció de l'estat d'Israel per a establir-hi un estat islamista. També sé que hi ha qui diu que Israel mai ho tindrà tan bé com ara, amb Abu Mazen [Mahmud Abbas] a l'Autoritat Nacional Palestina, però el problema no és que Abu Mazen sigui encantador i moderat, el problema és que tots els líders palestins —ja li va passar a Arafat— quan negocien amb Israel es mostren molt radicals i proposen acords

“A Israel tothom desconfia dels acords amb els àrabs”

L'historiador Joan B. Culla creu que el reconeixement de l'estat palestí no servirà per a facilitar els acords de pau i, segons com, els pot entrebancar.

maximalistes, perquè els seus no els titllin de traïdors.

—Amb una altra situació política a Israel, l'acord seria més senzill?

—En dubto, perquè a Israel hi ha hagut governs de tots colors —d'esquerra, de dreta i de centre— i no s'hi han vist canvis substancials, només retòrics.

—Per quina raó?

—A Israel, la desconfiança dels acords amb els àrabs és transversal i engloba el 80% de l'electorat o més. I és lògic: fa trenta anys que Israel va signar la pau

amb Egipte, en un acord total, quan li va tornar fins l'últim centímetre del Sinai. Doncs trenta anys després una multitud fúrida d'egipcis ha assaltat l'ambaixada. Us imagineu els francesos fent això mateix contra els alemanys, trenta anys després de la Segona Guerra Mundial? És inconcebible.

—La primavera àrab afavoreix l'entesa o la complicitat?

—No se sap. Israel estava habituat a un escenari de l'entorn àrab estable. Quaranta anys de Mubàrak a Egipte, quaranta dels al-Assad a Síria. Al nostre país hem assistit a la *primavera àrab* amb un entusiasme babau. Sempre he dit que hem d'esperar a veure'n el desenllaç final. No vull cridar el mal temps, però tampoc no em mamo el dit. No es pot saber si el món àrab que surti pot ser més favorable o més desfavorable. De moment, el primer ministre de Turquia ha començat una escalada de declaracions molt dura. Si aquest és el conflicte més antic de l'agenda internacional no és per casualitat. És molt complicat.

Alex Milian